

RUIF

MEI 2010 - 59

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
KRAAK.NET | MOLENAARSSTRAAT 111 B 66 B-9000 GENT

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw
c/o Ruis
Molenaarsstraat 111 bus 66
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Steve Marreyt
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Stoffel Debuysere, Hendrik Dacquin, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Niels Latomme, Sarah Kesenne, Hans van der Linden, Mik Prims, Sven Schlijpe.
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE Gerard Herman, Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dave Driesmans
VORMGEVING Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN

COVER: Ryo Kuramoto (jp)
STRIP: Gerard Herman (be)
Gwendolyn Lootens (be)
Ward Zwart (be)
Hert Guyghe (be)
André Lemos

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekeningnummer 737-0200369-10 met mededeling "ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

01/05, KVS, Brussel

Konono N° 1 (cg)

05/05, STUK, Leuven

Grails (us), Creature With the Atom Brain (be)

06/05, Scheld'apen, Antwerpen

Trans Am (us), Lazer Crystal (us)

07/05, Nova Cinema, Brussel

Eugene Chadbourne (us)

07/05 Smart Projects, Amsterdam

Köhn (b), Sylvester Anfang II (b)

08/05, Scheld'apen, Antwerpen

Eugene Chadbourne (us)

08/05, Lochtink, Eeklo

Alkerdeel (b), Lugubrum (b), Urfaust (nl)

08/05, Les Ateliers Claus, Brussel

Schip Benefiet: Chocolat Billy (fr), Ichi (jp)

09/05, Zeeschipstraat 7, Gent

Roberta Gigante (it) - 16u!

09/05, Les Ateliers Claus, Brussel

Ergo Phizmiz (uk)

10/05, Worm, Rotterdam

Little Women (us)

10/05, Trix, Antwerpen

Lightning Dust (can), Thee Oh Sees (us)

11/05, 4AD, Diksmuide

Lightning Dust (us), Marble Sounds (be)

14/05, Occii, Amsterdam

The Meldy Peaches (nl), Wolf Eyes (us), Common Eider, King Eider (us)

15/05, Extrapool, Nijmegen

Moemliën (nl), Laser Poodle (nl/dk), Eva Rödbro (nl/dk)

16/05, Les Ateliers Claus, Brussel

Greg Haines (uk)

16/05 Q-02, Brussel

Tim Parkinson (be), Annette Krebs (de), Aernoudt Jacobs (be), Mieke Lambrigts (be), Anne Wellmer (n), Manu Holterbach (fr), Julia Eckhardt (be), ..

17/05, Trix, Antwerpen

Sic Alps (us), Tweak Bird (us)

20/05, Extrapool, Nijmegen

MV Carbon (us), Roel Meelkop (nl)

21/05, Kinky Star, Gent

Ignatz (b)

21-22/05, KC België, Hasselt

INTERaCT met o.a. Evan Parker (uk), Paul Lytton (uk), Peter Evans (us), Ichikawa Ko (jp)

22/05 Witte Zaal, Gent

Commen Eider

22/05, Worm, Rotterdam

Secret Chiefs 3 (us), Congs for Brums (us), Fat 32 (fr)

Eugene Chadbourne

21-23/05, Urban Explorers Festival, Dordrecht

o.a.: Greg Haines (uk), Lovis (nl), Tim Hecker (can); ...

22/05, Smeraldina-Rima Headquarters, Gent

Common Eider, King Eider (us) ism kraak

22/05, Les Ateliers Claus, Brussel

Tatsuhisa Yamamoto (jp), The Trance Formation

25/05, Worm, Rotterdam

Norberto Lobo (pt), Mulabanda (pt/it/nl)

25/05, Vooruit, Gent

Fred Frith (uk)

27/05, KC België, Hasselt

The Clean (nz)

27/05, Trix, Antwerpen

Wolves In The Throne Room (us), Insomnium (fin),

28/05, 4AD, Diksmuide

Tamikrest (eh), Dirtmusic (us)

29/05, Netwerk, Aalst

Black To Comm (de)

29/05, Zuiderpershuis, Antwerpen

Mahmoud Ahmed & Alemayehu Estheté & Badume's Band (et)

03/06, De Kreun, Kortrijk

Polvo (us), These Are Powers (us)

04/06, Netwerk, Aalst

Wolf Eyes (us), Sic Alps (us), Vom Grill (be)

Uw volgende tweeënhalve euro

Men noemt mij wel eens snobistisch. Dat begrijp ik nooit zo goed. Het is wel zo dat ik bij de beoordeling van platen wel eens rekening durf te houden met de datum van uitgave, de productie, de mix, de specifieke gitaareffecten en het gebruikte materiaal. Daarbij hanteer ik vaak de omgekeerd evenredige kwaliteitsnorm: hoe slechter de productie, hoe onevenwichtiger de mix, hoe vuiler het algemene geluid en hoe inferieur het gehanteerde instrumentarium, des te makkelijker ben ik overtuigd van de genialiteit. Daarbovenop komen uiteraard het technische vakmanschap en de dichtelijke kwaliteiten van betreffende muzikartiesten, maar vaak geniet ik even hard van twee kapotte gitaarakkoorden en 'I love you/cause you're beautiful' als van dertig minuten piano-arpeggio's van Lubomyr Melnyk. Het gaat er maar net om op welke manier de boodschap wordt overgebracht binnen de specifieke muzikale context. Het beoordelingsproces is dus niet echt transparant en nog moeilijker definieerbaar. Het is een *fingerspitzengefühl*. Ontwikkeld door jarenlang cassetjes te dubben, cd's uit de bib te kopiëren, slsk te 'raadplegen', de goede internetradio's op het web te filteren en je oren steeds iets verder open te zetten (en vooral verder open dan die van het gros van de popmuziekrecensenten die schrijven voor kwaliteitskranten en weekbladen). Voor de niet-snobistische muzikliefhebber, die vaak jaren naar dezelfde dertig cd's uit zijn jeugd blijft teruggrijpen, voelt dit aan als een superioriteitsgevoel, wat ik dan weer eerder als onbegrip beschouw. Als ik vervolgens bij het indrinken op een zaterdagavond te kennen geef dat de party-singels van Lionel Richie, het vroege werk van Clouseau en De Kreuners en sommige platte r&b-hits ook mij kunnen bekoren, slaat de verbazing deze niet-snob als een 78-toerenplaat om de oren. Ik heb het met hem dan ook nog niet gehad over 'Out of the Bachs' van The Bachs (1968), 'Movin' On' van Blessed End (1971), 'Cybonesie' van Cybe (1985) en 'Gloria Satanae' van Arkha Sva (2007), want dan sta ik toch geïsoleerd.

Het gaat niet om elitarisme, maar om verdieping. Om een steeds breder palet en een steeds bredere achtergrond te krijgen waardoor de beoordelingscriteria verschuiven en de smaak verfijnt. Een Double Whopper kan ongelooflijk smaken, maar nooit op dezelfde manier als een meerkeuzemenuutje bij La Tâche in Brugge. Het is vaak moeilijk om dit uitgelegd te krijgen voor iets dat *maar* popmuziek is, leuk voor in de auto en op het werk – als het maar niet te hard staat. Het is een vermoeiend pleidooi, al te vaak gevoerd op dit papier. Ik haal het nog maar eens aan omdat ik vorige week het Gedichtendagessay 'Alle poëzie dateert van vandaag' van Charles Ducal in handen kreeg. Daarin beschrijft hij, even accuraat als ontroerend, hetzelfde probleem voor poëzie in het literaire landschap. In zestig kleine paginaatjes toont Ducal niet alleen aan dat 'Voor een dag van morgen' van Hans Andreus de Double Whopper is en 'De dieren der democratie' van Lucebert echte gastronomie, maar ook dat 'gedichten die de magische krachten bezitten door de juiste vormelijke dosering zich niet laten categoriseren in toegankelijk of ontoegankelijk, traditioneel of avant-gardistisch.' En zo bouwt hij heel secuur een verhaaltje op waarin het wedstrijdelement van de kunsten de kop wordt ingedrukt, maar waarin onderhuids toch de eerlijke balans wordt opgemaakt: Sjostakovitsj – Hemmerechts: 1-0, Francis Bacon – Admiral Freebee: 2-0, Willem die Madocke maecte – Fuck Buttons: 3-0. Zoiets ... Op het einde schrijft de poëzieleraar uit het verhaal een brief aan zijn leerlinge Marietje, die fan is van Andreus: "Poëzie is Hugo Claus én André Hazes, Jan Moritoen én Clouseau, Guido Gezelle én Flip Kowlier. En dat is ze natuurlijk ook, maar waarom tijd besteden

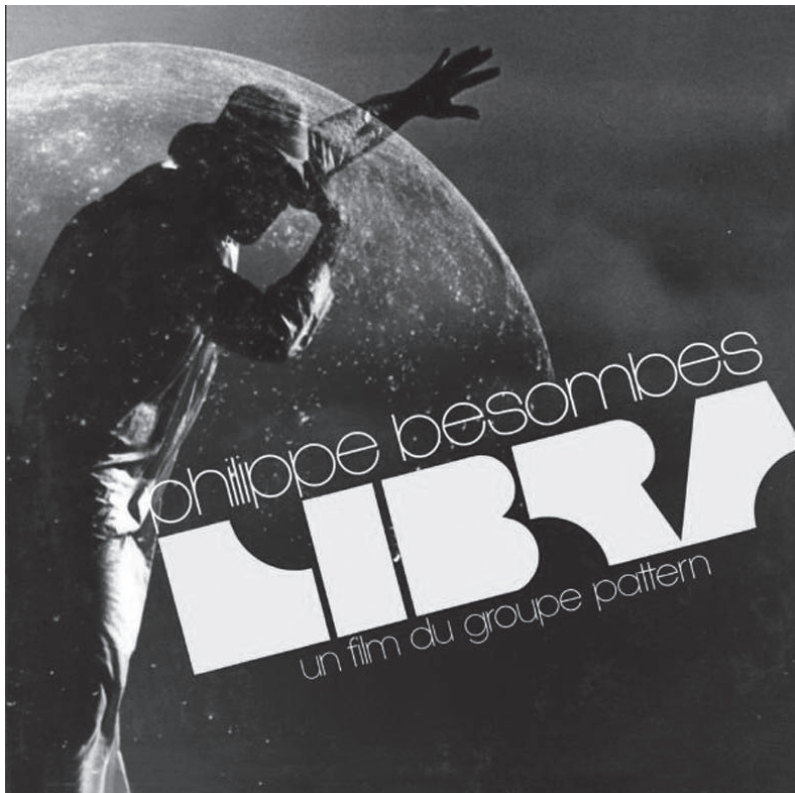

aan wat evident consumeerbaar is gezien haar publiekshorige, want commerciële oorsprong?" Natuurlijk gaat dit over frustratie en idealisme binnen het onderwijsstelsel, en preekt Ducal in zijn essay hoofdzakelijk voor eigen parochie. Toch duidt hij op een heel toegankelijke manier het probleem van de niche, van een jammerlijk onbegrip, van de vooroordelen van de massa naar de niche (omdat het ook eens andersom mag zijn). Het valt me zwaar om het genot van dit essay hier kort samen te vatten. Mijn enige bedoeling is om het hier even op te werpen, in de hoop dat u uw volgende tweeënhalve euro goed besteedt. Het zou een uitdaging zijn om hetzelfde te verwoorden voor de experimentele popmuziek, en bij uitbreiding elke zogenaamd moeilijker te verteren kunstvorm. 'Alle poëzie dateert van vandaag' is al een heel mooi begin. Als we nu eens na het zingen de kerk verlaten en de boodschap deur aan deur verspreiden! Het zou waarschijnlijk niet veel uithalen. Maar laten we toch de illusie koesteren en Ducals essay voor heel even als onze Wachtoren omarmen. Het zou voor heel even een gelukkige snob van me maken.

'Alle poëzie dateert van vandaag' is een initiatief van het Vlaams Fonds voor de Letteren, in samenwerking met het Poëziecentrum Gent en uitgeverij Atlas.

Philippe Besombes

Libra (1975, Pôle)

Onlangs palaverde ik met een vriend over de gevoelens die het gebruik van bepaalde drugs opwekken. Dergelijke ervaringen zijn relatief vaag te beschrijven en vaak moeilijk met woorden te omvatten.

Even later reed ik naar huis met deze Vergeten Plaat als kameraad en toen viel het mij op hoe dit werk een hallucinerend effect evoceert in klanken. Je wordt als luisteraar door een volledige genrepoel gesleurd. Een stroom van instrumentale en elektronische geluiden vliegen je om de oren. Met de klassieke structuren van popnummers wordt hier geen rekening gehouden. Je wordt eerder verrast door verdwaalde klanken. "Libra" is een superieure sonische muziekbelevens. Het was dan ook met enige verwondering dat ik vernam dat Philippe Besombes geen drugs nam. Hij zat al met zijn hoofd in een wereld die de meesten pas bereiken met behulp van allerlei middelen.

In 1970 begon Besombes met muziek. Tijdens zijn studies chemie raakte de Fransman danig in de ban van elektronische muziek dat hij zijn studieboeken tijdelijk links liggen. In zijn prille carrière

speelde hij onder andere samen met Jean-Michel Jarre, lang voor die ook maar iets had opgenomen of uitgebracht. In 1973 werd hij gevraagd door een groep regisseurs, die zichzelf de Patterngroep noemden, om de soundtrack te maken bij een experimentele film. De film, "Libra", is een negentig minuten durende stille film over vier jongens die een teruggetrokken maar gelukkig bestaan leiden in de natuur, tot er plots een satelliet bij hen inslaat en ze hun rust verliezen. De opnames van deze plaat werden door technische en financiële problemen enige tijd uitgesteld. Een jaar later werd alles dan toch ingeblikt, om nog een jaar later uitgebracht te worden op het Pôlelabel.

Besombes was vierentwintig toen hij deze plaat creëerde en mede dankzij deze release werkte hij voor korte tijd bij Pôle. Hij kwam er in contact met Luc Ferrari en Iannis Xenakis, waarmee hij uiteindelijk ook samenwerkte, en hij was betrokken bij de groepen Pôle en Hydravion.

Je reis met "Libra" start met een trage diepe basdroon die goed verpakt zit in een fuzzy gitaar. Een vrouwenstem wordt binnengelaten via een taperecorder en krijgt wat hoge synthesizergeluiden als compagnie. Soms komt er een feedback op je af, maar het is het soort geluid dat je oren met plezier pijnigt. Vergelijk het met krabbende vrouwenagels op je rug. Na een rustig openingsnummer word je een eerste keer wakker geschud door uptempodrums die aangevuld worden met versplinterde elektronische geluiden.

De sfeer wisselt heel erg tijdens de eerste minuten van het album. Ze laveert tussen geniale sonische spelerei en iets lichter werk. De boog moet niet altijd gespannen staan, niet? Misschien heeft het feit dat dit een soundtrack is, er ook iets mee te maken. Een mogelijke verklaring kan zijn, dat de componist niet alle aandacht van de kijkers mocht ontnemen.

Maar als Besombes dan toch een van zijn patronen afschiet, is het dubbel en dik raak. Zo bijvoorbeeld in het zevende nummer. Na een ceremonieel aandoend nummer, komt een van mijn hoogtepunten van de plaat eraan: een snel drumpatroon wordt van alle kanten beschoten met geluiden allerhande. Het ene al verrassender dan de andere, tot je doorzeefd wordt en een sitar je tot rust brengt. Het gebruik van deze sitar is hoogstwaarschijnlijk te verklaren door de reizen die Philippe maakte naar Pakistan en Afghanistan vóór hij aan de opnames van deze plaat begon. Bepaalde thema's worden op het album herhaald, maar je hebt nooit het gevoel dat je verveeld raakt. Een plezierige luistertrip gegarandeerd! Misschien niet het soort waardoor je IQ meteen met vijf punten de hoogte ingaat, maar wel het soort dat een breed publiek kan plezier én misschien zelfs kan aanzetten tot een zoektocht naar andere auditieve tovenaars zoals Ron Geesin, Patrick Vian, Richard Pinhas en Jean Claude Vannier.

Beperkingen & Helderheid

TEKST: Sven Schlijpe
ILLUSTRATIE: Ward Zwart

Met 'Until the Point of Hushed Support' levert de Brit in Berlijnse residentie **Greg Haines** drie jaar na zijn indrukwekkende debuut 'Slumber Tides' een nieuwe proeve van hoge bekwaamheid. Ditmaal in de vorm van een achtenveertig minuten durende suite voor strijkkwintet, kerkorgel, piano, percussie en elektronica. Live doet Haines binnen afzienbare tijd de Vlaamse en Nederlandse podia aan, inclusief een stop op het Dordrechtse Urban Explorers Festival eind mei. Met Nico Muhly of Simon Fisher Turner om maar een paar voorbeelden te noemen, bewijst Greg Haines dat de toekomst voor moderne gecomponeerde muziek rooskleurig klinkt. Bij wijze van introductie voor de aanstaande tournee maakte RUIS kennis met deze jonge componist.

Je komt oorspronkelijk uit het Verenigd Koninkrijk. Waarom heb je tegenwoordig Berlijn als uitvalsbasis?

Twee jaar geleden ben ik naar Berlijn verhuisd. Ergens voelde ik me altijd al ongemakkelijk in Engeland; nooit had ik er het gevoel thuis te zijn. Vandaar de drang weg te gaan en een nieuwe stad te ontdekken. Er zijn te veel redenen om te noemen, maar Berlijn leek me de meest juiste plek.

Hoe ziet jouw publiek je muziek? Maak je muziek voor een elitair clubje enkelingen die modern gecomponeerde muziek appreciëren of maak je liever de cross-over naar een meer popminded publiek?

Hoe mensen mijn muziek indelen is een zeer subjectieve kwestie. Ik denk dat mensen met een meer academische kijk op klassieke muziek mij daar niet onderscharen. Tegelijk kan ik me voorstellen dat mijn werk wel klassiek klinkt in oren die minder bekend zijn met de gevestigde klassieke wereld. Als het er op aan komt, geef ik niet om de hokjesindeling, noch weet ik zelf waar ik sta. Dat zie ik ook niet als mijn taak. Stockhausen of Cage kunnen als klassieke componisten gezien worden, maar in feite denk ik dat voor de gemiddelde luisteraar veel muziek die een ander label opgeplakt heeft gekregen meer relatie met klassieke muziek heeft. Soms weet ik zelf niet eens wat klassiek betekent. Moet je aan een conservatorium gestudeerd hebben om een klassiek componist te zijn? Betekent dat dan dat iedereen die op hoog niveau muziek bestudeerd heeft een klassiek componist is?

Hoe wordt je werk beïnvloed door technologische vooruitgang en mogelijkheden? Komt je werk voort uit elektronische opties of geloof je er net in dat sonisch onderzoek de technologie voortstuwt? Hoe zit dat in je eigen composities?

Gezien de eindeloze mogelijkheden van muziektechnologie denk ik dat het belangrijk is een helder beeld te hebben van het gewenste eindproduct voordat je gaat proberen iets te

scheppen. Natuurlijk is experiment ook een manifest onderdeel van het scheppingsproces, net als het gebruik van technologie tot haar maximale potentie. Maar het presenteert ook de valkuil verstrikt te raken in de vele en eindeloze wegen die open lijken te liggen. Voor mezelf geldt dat er geen scherpe grens is tussen akoestische muziek en elektronisch gegenereerde klanken. Beide zijn slechts middelen om mijn doel te bereiken. En allebei kunnen ze even effectief of emotief zijn. Nu hoor ik me dit wel zeggen, maar eigenlijk zal ik altijd liever akoestische instrumenten gebruiken waar mogelijk omdat ik vind dat elektronica nog steeds niet in staat is de nuance en diepgang van bijvoorbeeld een hamer die een snaar aanslaat te repliceren. Of lucht die door koperen buizen stroomt.

Een paar decennia geleden werkte dat wellicht anders. Ik denk aan Schaeffer en vroege synthesizerexperimenten zoals die van Klaus Schulze of Tangerine Dream. Betekent het feit dat muziek-technologie met on eindige mogelijkheden binnen het bereik van iedereen is gekomen een vergroting van het muzikale potentieel volgens jou of lagen in de beperkingen van vroeger wellicht juist 'blessings in disguise' besloten?

Er was slechte muziek voor moderne technologie overal ingang vond. En slechte muziek bestaat nu ook. Hetzelfde geldt voor goede muziek. Creatieve geesten werken meestal briljant binnen de limieten van beperkende factoren en vinden daarin hoe dan ook een weg om zich uit te drukken. Nu de technologische ontwikkeling thuisopname en dergelijke heeft mogelijk gemaakt, merk ik dan ook niet per se een toename van creativiteit. Het is fantastisch dat iedereen zonder een labeldeal en dergelijke kan opnemen, maar juist dán is het essentieel dat mensen een zeker niveau van kwaliteit in acht nemen en houden. En dat is er bij lange niet altijd, helaas.

Minimale componisten als Arvo Pärt en Steve Reich zijn voor jou een bron van inspiratie. Waar zou je zeggen dat de luisteraar die invloed in jouw werk terughoort?

In het werk van allebei ligt een zekere puurheid besloten en hun meesterlijke hand in het werken met textuur is onloochenbaar. Ik vind het moeilijk aan te geven waarom ik tot deze componisten aangetrokken raakte, evenwel kan ik zeggen dat toen ik hun werk voor het eerst hoorde dit een enorme indruk op me achterliet. Het was alsof ik eindelijk de muziek hoorde waarnaar ik altijd al op zoek was geweest.

Bij vele minimale composities is de toplaag bedrieglijk eenvoudig en gaat vlak daaronder een wereld aan texturen en verweven patronen schuil. Textuur speelt ook voor jou een belangrijke rol en de hamvraag is natuurlijk of je in je gelaagde composities al je zenit bereikt hebt of dat het een eeuwigdurende zoektocht zal blijven naar perfectie?

Ik hou ervan mijn drie soloreleases te zien als een progressie richting een onbereikbaar doel, al geloof ik gaandeweg dichter bij dat doel te komen. Dat gezegd hebbende, weet ik dat ik uiteindelijk nooit daar zal geraken. Ik vind het onmogelijk om mijn eigen muziek met dezelfde graad van objectiviteit te beluisteren als ik die van anderen betoon. Als een werk af is, sta ik er te dicht bij om een goede evaluatie ervan te maken, dus zelfs als ik dacht er wel of niet te zijn, zou ik het niet kunnen beoordelen.

Hoe vind je de balans tussen gecomponeerde en geïmproviseerde delen in je werken en performances?

Dat hangt er allemaal van af. Sommige performances zijn geheel improvisatie, andere zijn meer gestructureerd en weer andere bevinden zich ergens in het midden. Mijn opgenomen werken bevatten veelal geïmproviseerde stukken, maar die worden dan danig bewerkt en geherstructureerd om tot een 'ultieme versie' te komen. Aangezien ik duidelijk het gevoel heb dat improvisatie voeding geeft aan compositie en andersom ook, waardeer en gebruik ik beide naar hartenlust.

Je componeert allengs voor een steeds grotere bezetting, waarmee er een progressie richting werk voor compleet symfonieorkest bewezen lijkt. Aan de andere kant werk je met elektronica om laag op laag te stapelen, zoals in je samenwerking met Machinefabriek of Wouter van Veldhoven. Slaat de weegschaal naar een van beide kanten door?

Beide opties zijn voor mij erg aantrekkelijk en ik denk dan ook dat ik nooit de ene volledig voor de andere zal willen inwisselen. In mijn solowerk wil ik van ganser harte voor een groot orkest gaan schrijven en dat gaat er ook wel van komen. Tegelijk gaat er een speciale aantrekkingskracht uit van het werken met anderen en het over tijd construeren van klanklagen. Tenslotte is het me om het eindproduct te doen en elk idee vraagt een eigen en andere manier van benadering. Daarom kies ik waarschijnlijk tot in lengte van dagen ervoor al mijn opties open te houden.

Hoe zie jij je werk in relatie tot ruimtelijkheid van geluid en de appreciatie van ruimte(lijkheid) in het kader van de 'poetics of space'? Vooral namelijk omdat ruimte een zeer private aangelegenheid kan zijn en ook juist een extraverte, objectieve en wellicht zelfs urbane in de vorm van diversiteit aan achtergronden, omgevingen en stijlen. Met andere woorden: zie je jezelf als een 'urban explorer'?

Ruimtelijkheid en ruimte zijn zeer belangrijke begrippen in mijn werk en zeker de manier waarop en mate waarin verschillende geluiden relaties hebben, houden of verliezen in verschillende omgevingen. Een van de geneugten van live spelen is dat de muziek ten eerste kan verschillen, afhankelijk van de plaats alleen al, wat elk concert per se uniek maakt. Ik heb dan ook een voorliefde voor het spelen in kerken, omdat door de natuur van het gebouw geluid als het ware werkelijk reist door de ruimte en de luisteraar omgeeft. En inderdaad: hoezeer zo'n grootschalige concerten ook een gevoel van sociale gemeenschappelijkheid in zich kennen, denk ik dat het omhullen van het publiek met klanken er waarachtig aan kan bijdragen dat een persoon zijn eigen en unieke plek binnen die sonische omwikkeling zal vinden, waardoor de luisterervaring zeer persoonlijke wordt. Ik probeer in mijn werk bepaalde emoties en ideeën te vatten die universeel en intern zijn, ideeën die de urbane rumoerwaaier overstijgen. Ik wil de luisteraar naar een veel meer introspectieve plaats brengen, dus – ondanks mijn liefde voor het festival! – zou ik mezelf niet willen omschrijven als een ware 'urban explorer'.

Greg Haines speelt op 22 mei 2010 op het Urban Explorers Festival in Dordrecht. Verdere data: 16 mei - Les Ateliers Claus, Brussel; 17 mei - Kavka, Antwerpen; 18 mei - St. Elisabeth Kerk, Gent; 20 mei - TAC, Eindhoven; 21 mei - Havenkwartier, Deventer; 23 mei - Villa te Koop, Den Haag. Greg Haines is online te vinden per: www.greghaines.co.uk.

WORN

Tussen Deerhoof en beren tellen

TEKST: Steve Marreyt
FOTO: Vicky Fong

In 1994 richtte Rob Fisk Deerhoof op. Met een viersporenrecorder, een aantal gammele instrumenten en een voorliefde voor offtrackbands als Caroliner en Fushitsusha, hielp hij de groep in de juiste sporen. Hij bleef echter niet voor het succes. In 1999 vond hij het welletjes en vertrok naar Alaska. Terwijl Deerhoof opende voor Stephen Malkmus, Wilco en The Roots, ging Fisk verder met Badgerlore (met Ben Chasney, Pete Swanson, Tom Carter en Liz Harris) en 7 Year Rabbit Cycle. Forenzend tussen Alaska en San Francisco begon hij ook aan solomateriaal te werken. Dat spul kreeg uiteindelijk de naam **Common Eider, King Eider** en werd uiteindelijk ook weer een full band, hard dronend en scherp snijdend als een zootje getormenteerde avant-gardestoners. In mei dwalen ze door de lage landen. Ruis vroeg Fisk daarom om wat meer uitleg.

Soloband

“Ik ben met Common Eider, King Eider (CEKE) begonnen omdat Badgerlore een traag evoluerend project was. Voornamelijk omdat alle leden ervan vooral bezig waren met hun eigen band. Ik denk dat ik toen ook verlangde naar iets van mezelf waar ik constant mee kon bezig zijn. In 2008 werd het een band toen George Chen (de man achter Zum, zumonline.com, n.v.d.r.) erbij kwam en we op tour gingen met Xiu Xiu en Prurient. Vicky Fong en Gregory Hagan volgden kort daarna. Ik wou dat CEKE een band werd om enkele van mijn ideeën ook in een livesituatie te kunnen uitvoeren”. De eerste twee platen, respectievelijk op Yik Yak en Root Strata, laten Fisk nog alleen horen. Geïsoleerd in een slaapkamer in Alaska brouwt hij donkere dronestratosferen met gitaar, viool en stem. Het zijn soundtracks voor paranoïde bosheksen en dode herten. Als groep hebben ze net de derde ingeblikt die binnenkort ook op Root Strata zou moeten verschijnen. “De groep heeft alles een beetje opengetrokken” zegt Fisk, “Het geluid is nu rijker en meer toegespitst. Het fijnste is dat we nu gelaagde viool- en zangstukken kunnen doen terwijl

Vicky en George ze doorboren met hun gitaarwerk. Er zijn gewoon meer mogelijkheden.”

Grapjes

Het is niet zo dat CEKE enkel fungeert als de uitvoerders van Fisks ideeën. Het is een democratische band geworden, waarin de talloze losse hersenspinsels van de man worden samengebonden door de rest, en waar iedereen zijn eigen stuk aan toevoegt. Maar ook de rest komt nu aanzetten met de basis voor iets nieuws. De meeste dingen ontstaan echter als “muzikale grapjes” met parameters die uiteindelijk evolueren in een nummer, of in een concreet muzikaal idee. Muzikale grapjes? “Ja, stel je the Swans voor toen ze net begonnen in New York”, klinkt het. “Ik zie dan Michael Gira voor me die zegt: ‘Hé jongens, zou het niet grappig zijn als we gewoon tien minuten lang dezelfde noot blijven spelen?’”.

Positieve drones

Nieuw is het concept van CEKE niet. De muziek valt uiteindelijk makkelijk te categoriseren binnen de hedendaagse beweging van trancers die door middel van gelaagde drones, echoënde vocalen

en repetitief gitaarwerk postmoderne mantras neerzetten. Daarbij kan de muziek de ene keer ijl en minimaal klinken, en de andere keer propvol en uitgesponnen. De benadering is nogal vrij, met ruimte voor zowel structuur als improvisatie. Fisk: “Ik geloof nogal sterk in het idee van een skelet als basis met improvisatie die als het vlees rond de botten wordt gevormd. Ik hou ervan om dit idee tot de limiet door te drukken, waar het uit elkaar spat en alles rond zich verbrijzeld, of heel langzaam opgaat in het niets, zonder dat iemand het opmerkt”. Het resultaat heeft vaak een donkere toets, al is dat volgens Fisk niet per se de bedoeling: “Ik denk niet dat we bewust naar iets donkers streven. In de natuur zijn licht en donker een en dezelfde poging om eenzelfde doel te bereiken, maar gewoon op een andere manier uitgedrukt. CEKE maakt me ongelooflijk positief en hoopvol.”

Frisco

Positief en hoopvol. De goede vibes van San Francisco zitten Fisk toch in het bloed. Hij mist Alaska nog wel vaak, maar keert er genoeg naar terug om het draaglijk te houden. “Toen ik in Alaska woonde, leefde ik een sober en simpel leven. Ik bouwde er een houten huisje, ik ging vissen, verdeed geen geld. Uiteindelijk eindigde ik als werknemer bij Fish & Game waar ik zalm en beren moest tellen. Ik leef niet van de muziek. Momenteel heb ik zelfs twee jobs.” En wat er qua muziek tegenwoordig nog te beleven valt in San Francisco? “De laatste tijd boeien mij vooral KIT (een van de groepen van George Chen, n.v.d.r.) en Celine Dion 2013.”

Voorlopig doen we het nog even met Common Eider, King Eider. Op 22 mei in Smeraldina-Rima HQ, Gent en op 20 mei in Luik.

The Whop en The Whoop

TEKST: Steve Marreyt
ILLUSTRATIE: André Lemos

Sic Alps, best band ever. Nee, serieus. Mike Donovan en Matt Hartmann verschroelden eind 2008 de Bunker in Brussel met verdomd energetische, wat zeg ik, dierlijke noisepop en garagerock. “U.S. E.Z.” versmolt twee maanden met mijn platendraaier, ik wilde al hun 7-inches, lathe cuts, ep’s en tapes. En toen tekenden ze plots bij Drag City, riepen de hulp in van een tweede gitarist, tourden met Sonic Youth en kregen ondraaglijk veel last van hun ego’s. Of toch niet? RUIS polste even of taxichauffeur-gitarist Mike Donovan nog niet bezweken is onder al die druk.

Ken je de Vlaamse uitdrukking “Er staat water in zijn kelder”?

Nee. Heb jij ooit gehoord van het Amerikaanse product *the Sump Pump*?

Wij gebruiken die uitdrukking als iemands broek te kort is. Matt heeft daar precies last van. Hoewel dat blijkbaar ook mode aan het worden is.

Aah, Matt laat altijd een modespoor na waar hij komt. Wat de mensen eigenlijk niet beseffen is dat hij geen geld genoeg heeft voor de laatste centimeters.

Goed, we zullen het maar eens over muziek hebben zeker. Wat is het volgende van jullie op Drag City?

We gaan de nieuwe plaat deze maand afwerken. Tegen de herfst zou hij dan in de winkels moeten liggen.

Goed nieuws! En aan wat mogen we ons verwachten?

Aan nieuwe dingen.

En daarna een extra bassist en een tamboerijnmeisje?

Minstens!

Hoe gaat het met de nieuwe gitarist (Noel Harmonson, n.v.d.r.)? Schrijft hij ook nummers? Wat is er met Ty Segall gebeurd?

Noel schrijft prachtige nummers waar hij ook komt. Ty ging weg en nam “Melted” op in Chinatown.

Heeft tekenen bij een groot label een impact gehad op de groep?

Nee, we hebben besloten om het rustig aan te doen.

En financieel? Kun je binnenkort van je muziek gaan leven?

Ik doe nog steeds mijn job. Denk je niet dat bepaalde muzikanten beter een gewone job zouden beginnen doen? Zoals bijvoorbeeld die gast van Wilco, die zou gerust kastenmaker kunnen worden of met een airport shuttle kunnen rijden. De muziek zou er alleen maar beter van worden.

In het geval van Wilco heb je misschien gelijk. Wat is je gewone job? Zou je niet veel liever hele dagen muziek maken en drugs

nemen in je vrije tijd?

Misschien zou die kerel van Deerhunter een paar shifts kunnen draaien in de bioscoop of zo ... Ik rijd met een taxi enkele nachten per week, dus ik kan wel de hele dag naar muziek luisteren tijdens mijn werk.

Luister je dan veel naar the Kinks?

Ja

Zijn er andere platen die je ons nog wil aanraden?

De cassette van Baths op Wizard Mountain!

Hoe gaat het eigenlijk met je eigen label (Folding Cassettes, n.v.d.r.). Het ziet er nogal stil uit.

Er komt in 2010 een dubbelpelee uit op Yik Yak, “Greatest Hits of Folding Cassettes”

Hoe ging de tour met Sonic Youth? Stond er whisky in jullie loge elke avond?

Het publiek juichte ons telkens toe wanneer we op het podium kwamen, wat zeer vriendelijk was van hen.

De laatste keer in de Bunker in Brussel speelden jullie de show van het jaar. Iedereen werd gek. Naast me stond er een schone roste die compleet door het lint ging. Memorabel. Mis je zo’n sfeer niet als je op zo’n groot podium staat, of heeft het genoeg andere kwaliteiten?

Welja, we moeten wel grotere gebaren maken om met het publiek te communiceren. We zijn aan het werken aan nieuwe moves.

Zoals?

The Wop en ook *the Woop*.

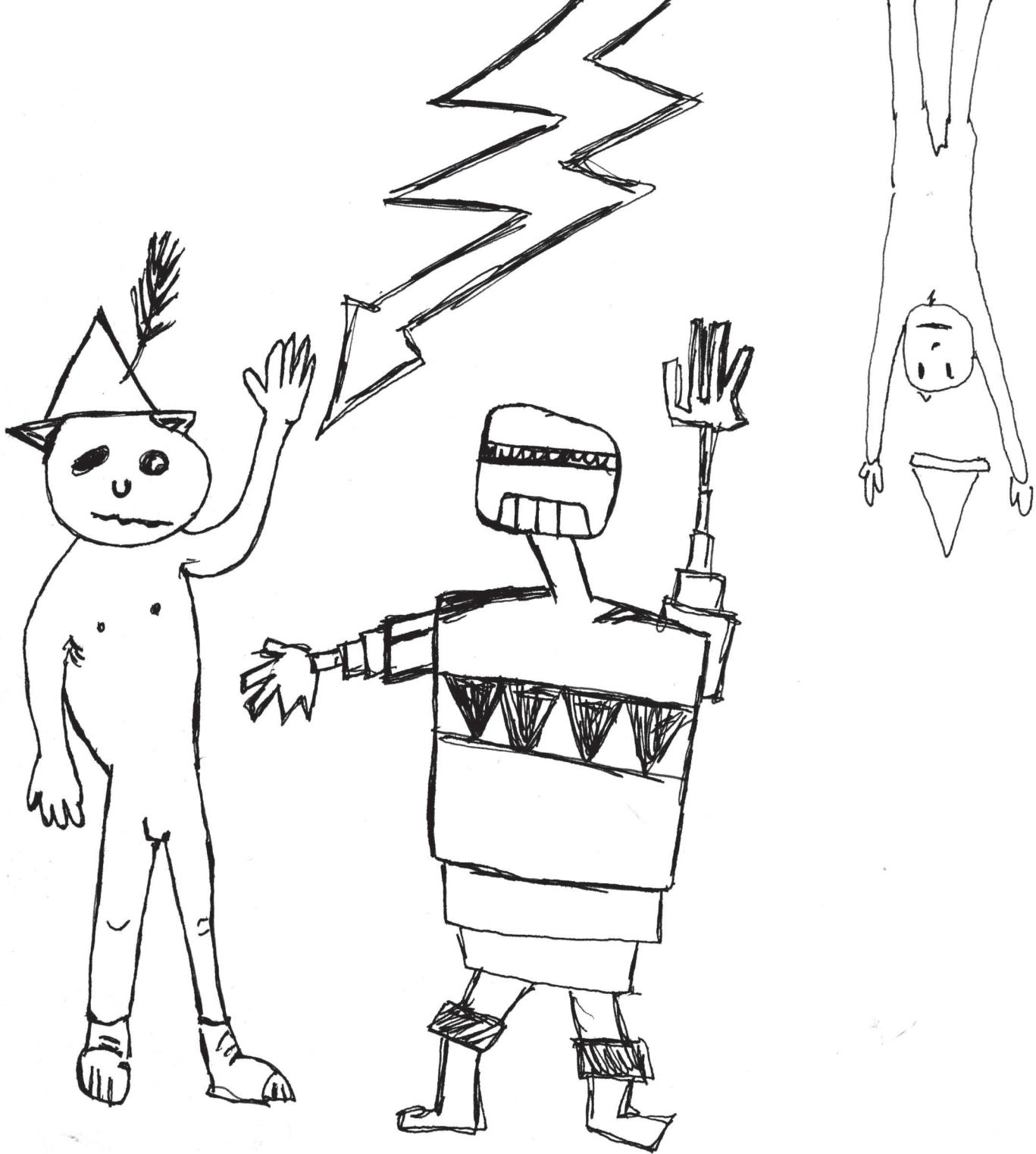
Hoe gaat het met je vrouw? Ik herinner me plots dat je haar ten huwelijk had gevraagd net voor jullie vorige Europese tour.

Yeah, we zijn uit elkaar. Bedankt om me eraan te herinneren.

Ow shit, sorry. Euhmm... Wat is je lievelingskleur dan maar?

Any shade of blue

ILLUSTRATIE : Gert Buyghe

Foto: Dieter Quaghebeur (3degrees.be)

Alkerdeel

Alkerdeel is een sludge-doom-blackmetal-satanicoregezelschap uit het meetjesland. In mei komt hun nieuwe plaat 'De Speenzalvinge' uit op At War With False Noise. Aan de vocalen te horen, is die titel autobiografisch. Op 8 mei stellen ze het krenge voor in De Lochtink in Eeklo. Ook Lugubrum en Urfaust spelen die avond. U heeft jammergenoeg geen kaartje en de avond is al uitverkocht. Ha. Ha. Ha. Ha. UUrggghhh!

Kvist (Nor) 'For Kunsten Maa Vi Evig Vike' (Avantgarde Music - 1996)

Deze ontdekking dateert uit de periode waarin ik besloten had mijn haren nooit meer te knippen. Na de verplichte mainstreambands, was Kvist een ware openbaring: de sfeer en mystiek, lekker koude gitaarriffs, opzweepende drums en ijzige vocalen opgeleukt met een vleugje keys. Atmosferische black metal zonder te overdrijven en daarom nog steeds rauw genoeg! Muzikaal ligt het schijfje tussen oude Satyricon, Emperor, Darkthrone ... Naast een demotape is 'For Kunsten...' hun enige release. Dit is wat men noemt stoppen op het hoogtepunt! Absolute aanrader is 'Svartedal!' Weetjes: de (veertien jaar oude!) drummer sloeg het aanbod van Emperor af om hen te vervoegeen toen Faust (toenmalige drummer) wegens moord de bak was ingedraaid, wegens 'té belachelijke band'. De leden gingen elk hun weg, één richting Urgehal, de ander richtte het Amon Tobin-achtige Xploding Plastix op! www.myspace.com/kvistband (Nick)

Master's Hammer (Csz) 'The Jilemnice Occultist' (Osmose - 1992)

Rond '93 kreeg ik een verzameltape met gekopieerde demo's van onder andere Phlegm, Necromantia, Varathron en deze Master's Hammer. Sindsdien heeft een band nooit

zo mijn interesse gewekt als deze geschifte Tsjechen. Ze zagen eruit als een kruising van marginale ronnies en foute rockers, maar ze maakten de meest bevreemdende duistere black metal ooit. Alles wat ze deden was super, maar dit is toch hun beste album: meesterlijke gitaarriffs, bizarre songconstructies, vuile keys, een hemeltergende schreeuw afgewisseld met boers gezang van Franta Štorm, en niet te vergeten de machtige pauken. Ze namen in 1995 afscheid met 'Šlágry', een hilarisch album dat zo slecht was dat het goed werd. Dit jaar kwam er compleet onverwacht een reünie met een vrij mottig album als gevolg. De foto's van hun recente opnamesessie maken echter heel veel goed. www.mastershammer.com (Rik)

Tangorodrim (Isr) 'Unholy and Unlimited' (Southern Lord - 2003)

In tijden waarin bleiterij en piek-piek-snijwond-kreetjes bij menig BM-adept 'kientjen-handjen' gaan met een tekort aan zon, is deze 'alcoholical scream' uit het beloofde land een ware verademing!! Meng een scheut Darkthrone 'Panzerfaust' era, Discharge, Hellhammer en Von, et voila, een oprisping van maagzuur zal uw deel zijn! Ook hun andere projecten Hell Darkness en O.B.E.Y. zijn ferm de moeite. Niet lichtjes een invloed op 'Peirdezoage', onze jongste hit! Oergh! www.myspace.com/absolutehellprod (Jeroen)

The Deathtrip (Uk/Nor) 'demo 2008' (Eigen beheer)

Het sonische equivalent van een (bad) trip! Dit is het nieuwe project van ene Host en Aldrah, beter bekend als de keel van Dodheimsgard/ Zyklon-B en qua zang een van m'n grootste invloeden. Diep geworteld in het rauwe geluid van de vroege jaren '90, de zogenaamde second wave of black metal. Door de dissonante gitaren klinken deze flipflo's toch modern, zelfs psychedelisch zonder dat er een beat of dwarsfluit aan te pas komt! Niet zo verwonderlijk, want Aldrah tref je vandaag eerder - een fluo hostie likkend - aan op een of andere goa, dan dat ie aan een broodzak avec dode raaf aan 't snuiven is! Hun nieuwe release 'Global Exit', een strikt gelimiteerde 3", komt binnenkort uit via m'n label Luchtrat! www.myspace.com/thedeathtrip (Jeroen)

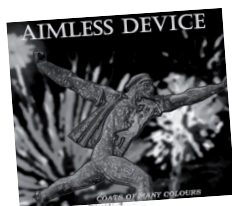
Ved Buens Ende (Nor) 'Those Who Caress The Pale' (demo - Ancient Lore Creation - 1994)

De eerste keer dat ik deze demo hoorde had ik het gevoel alsof ik in de leefwereld van een krankzinnige was terechtgekomen. Tegendraadse gitaarpertijen, verrassende drums, vocalen die klinken als iemand met een zenuwinzinking en een geniale baslijn. Deze baspartijen zijn trouwens een grote invloed geweest op mijn eigen speelstijl, heel inventief en subliem verweven in de rest van de muziek. VBE is een trip, een soms claustrofobische ervaring die niet echt te vatten is. Iemand die zulke nummers kan schrijven leeft niet in de realiteit, maar zweeft tussen bepaalde bewustzijnsniveaus. Het is ook een van de weinige bands waarvan ik de muziek nog altijd aan het ontleden ben. Ik wens ook nooit tot de volledige ontleding te komen omdat dat de magie teniet zou doen. Wat ik zeker ook niet uit het oog mag verliezen is dat Czral, het brein achter VBE, bij zowat alle relevante Noorse bands heeft gespeeld nl. Aura Noir, Cadaver Inc., Dodheimsgard, Ulver ... www.myspace.com/vedbuensende (Steven)

ONDERSTROOM
RECORDS

www.understroomrecords.net

Aroma Di Amore keert terug naar vinyl. 10 onuitgegeven nummers op een knalrode LP. Ongehoord!

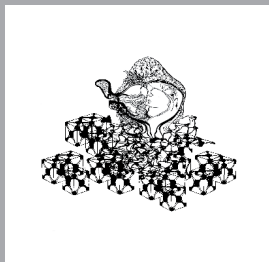
Best of cd van **Aimless Device** *Coats Of Many Colours*. 18 snedige new wave tracks op één schijfje.

Also out on OnderStroom:

OS01 Kuruki - TV Scape LP
OS02 The Mlsz - Eddy Merckx LP
OS03 Aroma Di Amore - Onverdeeld 2xCD

AGUIRRE RECORDS

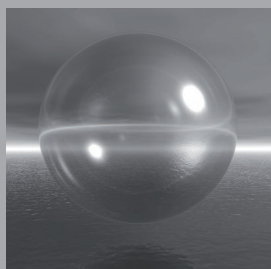

CABOLADIES - LIVE ANYWHERE LP

On the 15th of Januari performers Chris - Flower Man - Bush & Eric Lanham recorded this LP live on air. The A Side is the take off side. Electronic chaos & control at the same time. The B Side offers up some more distorted alienating sounds. Comes With Insert. Released in an edition of 330 Lps.

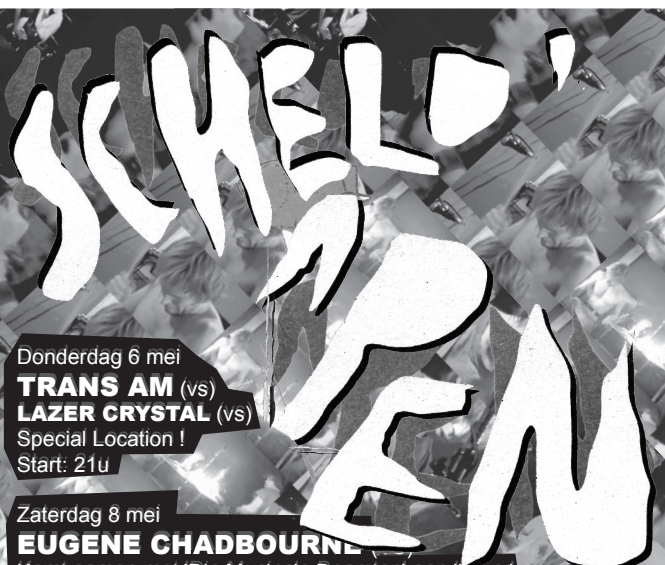
JOSH BURKE - PRANA LP

Josh Burke continues his endeavor into new age. With relaxing synths, and the occasional outbreak, the man behind Sky Limousine & the illustre Midnight Star Media cassette label, takes you to space and back in just over 30 minutes. There are some faster, more layered tracks, and then some bare, minimal, classical new age tracks. It makes the perfect mix and relaxing listening experience. Comes with Insert. Released in an edition of 330.

Coming in 2010 on Aguirre Records: Brother Raven LP, Dolphins Into The Future LP, Steve Hauschildt LP, Natural Snow Buildings LP + presenting 2 new Belgian improv bands: Statue & Fungus.

www.aguirrecords.com

Donderdag 6 mei
TRANS AM (vs)
LAZER CRYSTAL (vs)
Special Location!
Start: 21u

Zaterdag 8 mei
EUGENE CHADBOURN
Komt samen met 'Die Musicale Beamten' een live cd opnemen met publiek!
Start: 21u

Donderdag 13 mei
POP ART IN HET NICC (EXPO)
Scheld'apen werd uitgenodigd door Guillaume Bijl om een expositie op te bouwen over Scheld'apen, met artiesten die in Scheld'apen hun thuisbasis hebben. Deze groepstentoonstelling wordt samengesteld door Kati Heck, Lieven Segers, Dennis Tyfus en Michèle Matyn.
Openingsavond met live optredens van:
MV CARBON (vs)
de helft van metalux, bevreemdende no wave solo waanzin
MIAUX (be)
eerste volledige live show van deze keyboard soliste
Dit evenement gaat door in het NICC!
Tulpstraat 79, 2060 Antwerpen info@nicc.be

Vrijdag 14 mei
DETLEV/OBAN (be)
gitaren, drums, een bas, wat elektronica en een snuif vocalen creëren een live soundtrack bij zelfgemaakte kortfilms en visuals.

Vrijdag 21 mei
CARTUNE XPRESZ (vs, film / performance)
"Part live video theater, part psychedelic insurrection, part cartoon road show, Peter Burr and Christopher Doulgeris' Hooliganship will combine videos, music, and installation to create an electroluminescent stage show."
The program includes work by:
Nate Boyce, Martha Colburn, Jim Trainor and others..
www.cartunexpresz.com

Zaterdag 5 juni
LUCKY DRAGONS (vs)
creating equal-power situations in which audience members cooperate amongst themselves, to build a fragile network of digital signals connected by touching on the skin.

WWW.SCHELDAPEN.BE
D'HERBOUVILLEKAAI 36 / 2020 ANTWERPEN

REVIEWS

KRAUT GENOEG

De zomer nadert en op het terras met de boxen buiten doen we alsof de barbecue aanstaat en de vrouwen schaars gekleed in de tuin dansen. Een korte recensiesessie ontspint zich over de imaginaire witte pensen. Droge sherry en no wave om op te warmen en Australische Chardonnay uit de Lidl als hulp bij het verteren van geluidkunst en eai. De lente is een moeilijk parcours. De grasmaaiers wachten, de buurman geeft de koikarpers vers water en de platenstapel grilt zoals de maand. De laatste sessie dit seizoen...

Stranger Son of WB - Other Songs from Lakes (Sloowtapes)

Funky postpunk uit Manchester. "Het is eens iets anders" op Sloowtapes.

S: Postpunk! Goeie baslijnen en bijna dansbare ritmes. Sloow wordt sexy!

K: The eighties zijn terug hé en Sloowtapes moet ook mee.

S: Ik vind het heel goed. Jammer dat het wat kort is, maar goede nummers en die bas is nog kraut genoeg voor Sloowtapes. Vooral de vocals maken het af vind ik.

P: Echt Engels. Het heeft wat de sfeer het Factory-tijdperk en The Fall af en toe, maar het is toch heel eigenzinnig. Er zijn weinig hedendaagse postpunkers die nog zo klinken. Het is de thee in Engeland denk ik. Of die choclade met munt. Ze hebben ook wel naar Beefheart geluisterd.

Emeralds - Does It Look Like I'm Here (eMego)

Newagesynthesizerambient en Tangerine Dream-attack. Het derde officiële album van de groep.

S: Best de pruimen die handel. Ik heb overlaats ook eens wat solodingen van die gasten gedownload en eigenlijk zijn die vaak beter dan de groep. Live vond ik dat ook niet zo overweldigend eigenlijk. Maar dit is best een goede plaat.

K: Ik vond dat wel heel straf in Scheld'apen. Vreemd dat Mego dit uitbrengt. Precies niets voor hen, van die analoge kosmische muziek. Ze flirten op plaat precies wel meer met new age dan live. Het neigt soms zelfs naar Eno & Fripp qua sfeer...

Messages - After Before (De Stijl)

Taketo Shimada is de assistent van Henry Flynt en werkte samen met heel wat artiesten uit de Fluxusstal. Samen met Tres Warren en Spencer

Herbst vormt hij Messages, dat de dronekunst van de jaren zestig combineert met uitgekleden krautrockstructuren. Angus MacLise ontmoet Can op een oude zolder.

S: Redelijk geniaal dit.

P: Ja, heel goed: minimaal en tegelijk psychedelisch. Vooral als de bas en de percussie hun werk doen is het heel

fantastisch!

P: Het tweede stuk is ook heel goed vind ik. Minder fragmentarisch. Een goede oldschool drone. Het fijne aan deze stukken is precies dat het nooit hermetisch wordt. Het is opener dan wat doorsnee als sound art bestempeld wordt.

goed. Weeral een straffe plaat op De Stijl. S: Ja, zowat alles dat op dat label uitkomt is de moeite hé. Die gast (Clint Simonson, n.v.d.r.) weet echt waar hij het moet halen. Zowel van oude als nieuwe dingen.

Rolf Julius - Music for the Ears (Western Vinyl)

Duits pionier in hedendaags minimalisme en geluidkunst. Twee composities van ongeveer een half uur met een focus op subtiele tonen en stilte. Opgenomen in 1979.

K: Super! Dit is iets voor op Displaced Sounds. Mooie warme miniatuurcomposities, afgewisseld met leegte. Ik had nog nooit van die kerel gehoord, maar blijkt dat hij wel belangrijk binnen het soundart-wereldje. Die fluitachtige geluiden klinken

S: Volgens Discogs focust hij vooral op wat hij noemt "small music", geluidsinstallaties met kleine speakers en geluiden van insecten.

Pascal Battus & Christine Sehnaoui Abdelnour - Ichnites (Potlach)

Experimenteel altsaxofoniste Abdelnour probeert haar sax elektronisch te laten klinken terwijl Battus speelt met wat hij noemt 'rotating surfaces', gemaakt van de gemotoriseerde componenten uit oude walkmans die hij laat interageren met papier, karton, plastic, metaal... eai zoals het hoort.

K: Ik hoor geen sax!

S: Dat is de bedoeling denk ik. Het klinkt wel een beetje als typische minimale eai hé.

K: Aaa! Daar was hij heel even...

P: Permissie om in slaap te vallen.

K: Toegestaan.

S: Dat is ook niet echt muziek voor een zonnige avond op terras hé.

K: Nee, eerder voor in een kille expositieruimte of een groot leegstaand gebouw.

S: Of in bad. Zullen we die handel maar afzetten?

K,P: Alstublieft!

Ora Cogan - The Quarry (Borne Recordings)

Vierde album van een folkie, vol fragiele meidenmuziek in de lijn van Marissa Nadler et al.

P: Pfoe... Dit heb ik al een paar keer te veel gehoord.

S: Ja, het is niet echt slecht, maar origineel is het zeker niet. En er zijn er betere in het genre. Ik heb het liever iets meer seventies geïnspireerd. Ik vond Lisa O Piu live wel heel tof in KASK overlaats met die mannen van In Gowan Ring. Dat was echt Incredible Stringband. Dit is een beetje inspiratieloos.

TG - 7" (Lexi Disques)

Broer van él-g met twee modernistische Franse popliederen. Scheve beats, repetitieve synths en Franse romantiek.

S: Ik heb het meer voor él-g eigenlijk.

K: De nadruk ligt wel op de lyrics precies, want muzikaal vind ik het redelijk pover.

P: Ja? Ik vind het wel oké. Het is natuurlijk maar een singeltje. De B-kant had wel de A-kant moeten zijn denk ik.

K: Het is precies een Franse update van vroege Casiotone for the Painfully Alone.

S: Zijn broer heeft meer hitpotentie.

K: O nee, ik besef juist dat dat die kerel is die op tour was met Prince Rama of Ayodhya vorig jaar! Zeker beter op plaat dan live dus.

Uniek concert in Gentse haven: Roberta Gigante bespeelt 12 gigantische metalen buizen als orgelpijpen

ROBERTA GIGANTE - ORGANNOON

20.09.05 - 16:00-20:00 Gentse haven (Locatie: Zeeschipstraat 7, 9000 Gent) - gratis

Er is een gratis shuttlebus die vertrekt aan het S.M.A.K. tussen 16:00-18:00, maar je mag ook met eigen vervoer naar de locatie komen.

ihkv Electrified 02 - Hacking Public Space ism S.M.A.K. & Cultuurcentrum Strombeek / met dank aan de firma Sarens

Volledig programma op www.vooruit.be/electrified.

WWW.VOORUIT.BE - WWW.SMAK.BE

art

Knack

INTERREG IV
France-Vlaanderen-Vlaanderen

DeMorgen
een open geest belooft meer

Klara

STAD GENT

gent

gent

Oost-Vlaanderen

les ateliers claus

rue crickxstraat 15 1060 st. gillis brussels info: 0478 235 097 www.lesateliersclaus.com

02.05
16:00

siesta session #23: SMALL COLOR + 0

07.05
22:00

concert @ place van meenenplein 34
HOMMAGE DANIEL SPOERRI
WITH JJ DUERINCKX & HAROLD SCHELLINX

08.05
21:00

soutien au [schip] benefiet
CHOCOLAT BILLY + ICHI & THE HAND

09.05
16:00

siesta session #24:
ERGO PHIZMIZ's "THE MOURNING SHOW"

14.05
21:00

GUIDO MÖBIUS + SKIV TRIO

15.05
21:00

CHARLIE O TRIO

16.05
16:00

siesta session #25: GREG HAINES

22.05
21:00

THE TRANCE FORMATION
+ DALADALA + TATSUHISA YAMAMOTO

23.05
16:00

siesta session #26: CHIHEI HATAKEYAMA

27.05
21:00

les ateliers claus & la filature present:
FRED FRITH'S COSA BRAVA + JONAS ZUGZWANG

apr/jun × 2010
www.network-art.be

NETWERK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

YOU ARE "HEAR"
Black To Comm × Aifoon

Event za.29.05 × 17⁰⁰

**WOLF EYES × RANGDA ×
SIC ALPS × VOM GRILL**

Concert vr.04.06 × 20³⁰ × i.s.m. D-tuned Nijdpop

Network / centrum voor hedendaagse kunst × Houtkaai z/n, B-9300 Aalst × T +32 (0)53 70 97 73 × F +32 (0)53 70 97 72 × info@network-art.be × info & tickets 053 70 97 70 × voorverkoop via Fnac 0900 00600 of www.fnac.be × Freedom (Grote Markt 10, Aalst) × Vynilla (Sint-Kwintensberg 38, Gent) × Op concertavonden tentoonstellingen open 14:00 > 22:00

